

31.

Biblická kázeň

Církev bratrská se hlásí k pochopení církve jako společenství, které je soustředěno kolem Boží milosti. Jak česká, tak ženevská reformace zdůraznily, že Boží milost se vyřizuje a aplikuje nejen prostřednictvím zvěstování Božího Slova a služby svátostmi, ale také prostřednictvím uplatňování biblické kázně či disciplíny. Vždyť **Boží milost** nejen osvobozuje (od viny a trestu), ale také zavazuje (k oddanosti Kristu): „*Ukázala se Boží milost, která přináší spásu... a vychovává...*“ (Tt 2,11n) **Písmo** je nám darováno nejen k vyučování, ale také k „*usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti*“ (2Tm 3,16). **Společenství** Ježíšových učedníků (církve) je povoláno k tomu, aby v ní nesl jeden zodpovědnost za druhého: „*vůle vašeho nebeského Otce je, aby nezhynul jediný z těchto maličkých.*“ (Mt 18,14) A vzápětí Ježíš zadává úkol: „*když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho...*“ (Mt 18,15)

1. **Motivem** biblické disciplíny /církvní kázně/ je kromě oddanosti Bohu především hluboký *zájem o druhého* člověka. Není mi jedno, že se můj bratr či sestra svým způsobem myšlení a života vzdalují Kristu. Chci svému bratrovi nebo sestře naslouchat, porozumět jeho životním okolnostem, motivům jeho jednání. I když s ním třeba nemohu souhlasit, mám ho rád.
2. **Normou** biblické disciplíny je *Písmo*. Nemohu druhého vést k pokání proto, že má třeba jiný vkus nebo vyrostl v jiné tradici než já. V pochopení Písma se však někdy můžeme lišit. Proto nás v závažných věcech vede Ježíš k tomu, aby se jednání dělo v širším kolektivu než jeden proti jednomu. Z titulu své duchovní zodpovědnosti zde hrají důležitou roli starší sboru.
3. **Cílem** biblické disciplíny je *náprava*, čili znovupřijetí osvobozující i zavazující Boží milosti. Nejde o to „*vyřídit případ*“ nebo se zbavit nějak nepohodlného člověka. Je třeba pokud možno jasně definovat důvod kázně i podmínky jejího ukončení.
4. **Forem** biblické kázně je mnoho, ale téměř vždy platí, že účinná kázeň se odehrává *v důvěryhodných vztazích*. Proto základní formou kázně je vždy rozhovor, vyučování a přímluvy (k tomu dobře mohou sloužit skupinky), které vůbec nemusí mít konfrontační charakter. Církvní kázeň podle slov Pána Ježíše a podle epištol začíná na rovině osobního napomenutí a v případě setrvávání v hříchu pokračuje napomenutím před svědky a před místní církví. Vyloučení (exkomunikace) je chápáno jednak jako ochrana církve před hříchem a jasný signál pro nekajícího hříšníka, že věci nejsou v pořádku. Pokud není závažný kázeňský problém dlouhodobě řešen, pak se dotyčný sám vylučuje svými postoji a svým chováním ze společenství Božího lidu. Tak se může stát, že starším sboru nic jiného nezbyvá než uznat tuto skutečnost a jasně ji pojmenovat. Ze společenství Božího lidu se vylučuje dotyčný sám tím,

že se rozhodl svým jednáním či popíráním základů víry opustit prostor oddaného vztahu s Bohem. Pro toho, kdo chce znovu vzít vážně Boží milost, vždy musí zůstat otevřená cesta zpět. *„Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtnou a zle končí.“* (Př 24,16)

Vyjádření Rady Církve bratrské, červen 2007
otištěno v časopise Brána 9/2007, p. 9